

10.00 — זחמון מתפרץ
נערה תימניה מנסה לפרוקי, אך שרשרת השוטרים מחזיקה מעמד.

9.15 — תן לעבור!
ליד הבמה מצטופף קהל עצום השולח מבטים רבייגנועים מעבר למחסומים. גם היום אין הם חסרים...

10.30 — עוד פעם! עוד פעם!
הרגלים היחפות רוקדות ואינן מתעייפות. רק מעטים זוכים לראותן, אך קול המנגינה מגיע למרחקים, ובעשרות מקומות הסתדרו מעגלי המחול

מאורעות קטנים כלילה הגדול

מאת סופרנו שלום כהן

„בוא! צלם אותנו.“ צועק נער בלונדי, ומנופף בלפידו שטרם הודלק, „הי, הנה יש לנו ילדה יפה, צלם אותנו.“ קופץ שני מתוך השורה.

גם המפקדים מרגישים במצלמה. אחד לוקח אותנו הצידה. „יש לי מחלקה של ילדים תימנים בלבושם הלאומי. הם באו רק עכשיו לארץ. כדאי לצלם...“ „הק-שב!“ מדליקים את הלפידים. השורות מסתדרות. שריקות, צעקות, (המשך בעמוד 4)

תל-אביב, מוצאי-שבת.

8.30 — רחוב טרומפלדור.

מאות נערים ונערות, מאורגנים לפי מחלקותיהם בגדו"ע, מתכוננים למצעד הלפידים.

בעלי-דרגות של גדו"ע, סגנים וס"רנים, אצים אנה ואנה, מויעים, צועקים, מתחננים. תפקיד לא קל — להשליט סדר בשורות צוהלות אלה. האם עלי-הם להיות מפקדי-צבא או מדריכי-תנו"ע-תנוער? להשתמש ב„גישה הינוכית“ או בפקודות צבאיות?

11.00 — זוהי העצמאות שלנו!
השנים שהם בוודים בהמון. הם יודעים לנצל את החרות של הערב.

12.00 — קומזיץ פרטי
ה„שבאב“ ירד לשפת הים. העצמאות במכנסיים קצרים אינה זקוקה לתכנית.